

надъ васъ изъ полето, а чуватъ се пѣснитѣ на момитѣ ви, защото, колкото и да ви е донесла годината, то си е ваше, прибирате го есенъ дома си. Нашето седене тукъ нѣма защо да ви е зловидно; ние не задържаме никого отъ работата му, не прѣчимъ никому. Напротивъ — даже много отъ насъ и помагатъ, както могатъ въ къщата, когато хазаитѣ ни сж въ полето. Помагаме, не за да се похвалимъ, а защото прибраното поле е скжтано богатство за цѣлъ народъ. . . Така че не сте прави да се държите така враждебно къмъ гражданитѣ. Ако пъкъ съвсемъ не искате да ни виждате въ селото, то е друга работа; кажете ни го откровенно.

Мичо подрипна като ужиленъ.

— Пардонъ, госпожо! Да не е просто. Такова нѣщо никой не мисли, — възрази Мичо. — Никой въ селото нѣма да вдигне ръка и да ви каже „не щемъ ви! Вървете си!“ Такъвъ срамъ нито е било, нито ще стане, ама като сме влѣзнали въ приказка, да си я кажемъ както що си е. Може и да сгрѣша, но вие ще прощавате. Работата е право, по Бога, да се приказва.

— Разбира се, разбира се. Да бждемъ искрени, справедливи.

— Право е, госпожо; всичката приказка ти е права, — започна Мичо въ начало съ голѣми предпазвания въ думитѣ си, нѣкакъ опипомъ, като че мислѣше надъ всѣка дума. — Пуститежки години ни налегнаха, госпожо, та . . . като рибитѣ . . . на една скара се пекли и една на друга вѣра не хващали . . .

— Много вѣрно, — каза госпожата.

— Тегло ни слетѣ. Отъ пѣсъкъ вжже сучемъ и не сподви-
ваме да сберемъ двата края, та всѣки за себе мисли въ такова време, че други му сж криви. Ето на: харесвате ни селото. Харесвате и насъ. Идвате ни тука всѣко лѣто и добре сте ни дошли, ама пусто да остане това зло. Оно, като шило, въ торба не стои и все отнѣкъжде ще си покаже острия връхъ. Мислиме, мислиме, па гледаме и слушаеме, па си току речеме, че отъ града ни иде всичкото нѣщо . . .

— Искате да кажете, че и злинитѣ ви идатъ отъ града? — пресѣче го госпожата. — Говорете откровенно, моля ви се; азъ па и другитѣ жени тукъ нѣма да се обидимъ. Нали си дадохме дума, че ще говоримъ по Бога?

— По Бога, госпожо. Етѣ, дойдете лѣтно време тука на лѣтуване. Седите подъ сѣнкитѣ край водата, правите си разходки и веселби, пѣете и свирите. Когато ви се лежи — лежите; когато ви се яде — ядете; когато поискате и веселите се. Това се вика животъ, а селянията се пече на ржжѣнъ въ полето. То на